

Müğənni-sairo

Müdriliklər arasında uzun əstlərdidir ki, mübahisə gedir. Şer birinci yaranıb, yoxsa musiqi? Kainatda ahengdar səslərin səllə, musiqi ilə, yağışla, səlalə ilə, yarpaq piçiltisi ilə, qus səslərinin bit anda eyni vaxtda səsləndiyini görmüşük. Bunlar bədii cəhətdən zərvəmüzü oxsasa da heç bizi ayınladıq nə musiqi, nə də şer deyildir. Bunlar onların qaynarıdır, ilkin manbalarıdır. İnsanları şərə, musiqiya səsləyen örnəklərdidir. İnsan xəyalını qanadlandıran təbiətin möcüzələrididir. Lakin da-hi şairimiz Nizami yazır ki: «Dünyanın gözüni söz açır».

Ela bu nöqtədən çıxış edərək sözün birinci, musiqinin ikinci olduğunu həqiqət kimi qəbul etməliyik. Bir de ki, bəstəkarlar sözə musiqi yazırlar. Müğənnilər da belədir. Öz üslubuna uyğun mahnı seçərlər, həmin mahnimın metnini öyrənir, ürəyoyatımlı, zövq oxşayan tərcümələri seçirlər. Metnə xüsusi diqqət edən isətədli müğənnilərimizdən biri da Şahnaz Haşimovadır.

Şahnazla bizim tanışlığımız necə başladı? Sevimli həyat yoldaşım şairə Səfurə xanımı Pirsultanı iki ay olardı ki, dünənim dəyişmişdi. İnzibati binanın qabığında Şahnaz xanım həyat yoldaşı, musiqiçi Eldar Abdullayevlə gəlirdilər. Şahnaz xanım manimla görüsdükdikdən sonra, əlimdəki təz kitabla maraqlandı. Mən dedim ki, bu kitab Səfurə xanımın yenice çapdan çıxmış «Dünya sonda nayım qaldı» şerlər kitabıdır. Bir gün sonra Şahnaz xanım telefondan hicqra-hicqra Səfurə xanımın məhəbbət şerlərinin zümzüməleyirdi. Həmin gündən sonra Şahnaz xanım mənimlə dəha tez-tez telefon olasası saxlayırdı. Hiss edirdim ki, o, mənə nə issa demək isteyir. Lakin cəsarət tapmır. Bir gün utana-utana telefonda:

— Müəllim, mən de şer yaza bilərəmmi? — dedi.

Mən dedim:

— Şahnaz xanım, bir halda o qəlb ki, neçə-neçə məhəbbət şerini özündə yaşada bilir, onu musiqi ilə qoşa qanad edə bilir, pərvazlandırır, o qəlbin yeni məhəbbət şerləri yaratmağa da haqqı var. Şer — hissdir, həyacandır, duyğudur. Bunların məcmuyu sizin sinənizdə yaşayır, yañlıq avazınızda yaşayır.

Mühəlizəm doğru çıxdı, hamının müğənni kimi tamidigi Şahnazi, şair kimi mən koşf etdim. Onun poeziyasında həyat çağayırdı, duduq bulaq kimi. Mən həmin şerlərdən siz oxuculara örnək vermek istəyirəm. Göt-göl haqqında çox şairlər yazmış, həmin şerlərə musiqilər bostolənmişdir. Şerədə mənim xoşuma galan odur ki, şairin sözü başqalarının təkrarı olmasın. Şahnaz xanımın üç bəndlilik «Göt-gölüm» şerindən bir bəndi nümunə verirəm:

Bir dünəyanın bu dünəyamin içinde,
Bir gözəl yox, sən boyda, sən biçimində,
Səni gərih sevinc olur qəminin da,
Zümrüd gözlü, qız isməti Göt-gölüm.

Bu şerden Koroğlu qoşmalarının raylılosi gəlir. Koroğlu «Alma gözlü, qız birçoklu Qırat gəl» deyir, Şahnaz da «Zümrüd gözlü, qız isməti Göt-gölüm» deyir. Qohrəman öz Qırat ilə öyündüyü kimi, müğənni da Göt-gölü ilə öyüntür.

«Son yaşat məni» şerində kamancaya çalan əri Eldara pünhan-pünhan öz istiyini belə ifadə edir:

Hərəni həyatda bir hiss yaşadır,
Ey tarım, kamancam, son yaşat məni.
Həyatda sevinclə, kədər qoşadır,
Ey dinim, imanım, son yaşat məni.

Doğrudan da, şerlərində deyildiyi kimi, Şahnazi yaşadan onun mahnilarıdır. O, mənim mahnilarım dedikdə, oxuduğu mahnilardan çox, yazdığı şerləri nəzərdə tutur.

Bu qoşımınnakam eşqi.
Yaşar mahnılarda, yaşar.
Gözü yaşıt bulud kimi,
Həzin-həzin dolar, daşar.
Mahnunda bir ömür yaşar.

Ümumiyyətlə, Şahnaz bütün şerlərinin mərkəzində ya birbaşa, ya da dolayısı ilə məhəbbətini göstərir.

Şahnazı öldürər bu hicran, bu qəm,
Dəyişir gözündə rəngini alım,
Getməz qulaqlardan, çəkilməz nələm,
Ey yaradan, neyənməm, diñ sona,
Yarı məndən, canı məndən ayrıma,
Mən ölürem, onu məndən ayrıma.

Şahnazın «Durnaları» da özünməxsusdur:

*Səhnaz avazıyla, durna səsiylə,
Qəlbimi ovlayar öz nəğməsiylə,
Yurdumuza təküləndə dəsiylə,
Könlümün gülünü dərib durnalar.*

Yurdumuzu qarış-qarış gəzən Şahnaz ayrı-ayrı bölgələrdə konsertlər vermiş, qonaq qalmış, yerli söhbətlərdən, əfsanələrdən duyğulanmışdır. Bəzən, bunları da poeziya-ya gətirə bilmüşdir. «Ceyran» şerî buna misal ola bilər:

*Əsər-əlamət yox aq lalələrdən.
Niyə aq lalələr qana boyanmış?
«Ceyrançöl» düzünün əfsanələri,
Lalə tək bağırma qara xal salmış,
Bir əfsanə mənim ağlımı almış.*

Hər bir şairin yaradıcılığında dünya fəlsəfi mahiyyət daşıyır. İnsan nəyi umursa, dünyadan umur. Nədən narazıdırsa, nədən gileyənirsə onun bir qanadını da dünyaya bağlayır:

*Sevdalı ömrümü edərək yarı,
Tuşladın tikamı könlümə sari,
Qırma son ümidi, qoy onu bart,
Orzulgül ətinə yozum, a dünyə.*

Şahnaz xanım istayır öz dünyasından razi qalsın, ya

qalması. Dünya ona çox şey verib. 1957-ci ildə Gəncə şəhərində doğulmuş Şahnaz Həsən qızı Haşimova 1975-79-cu illərdə Q.Hüseynli adına musiqi texnikumunun müğəm şöbəsini bitirmişdir. 2002-ci ildə ali təhsilini tamamlaşmışdır. Ölkəmizin hüdudlarından kənardı - Türkiyədə Almaniyada, Çexoslovakiyada, Qazaxıstanda və Orta Asiyada musiqi səfərlərində olan Şahnaz Haşimova addım addım irəliləmiş, "Göy-göl" Dövlət Mahnı və rəqənsənətli rəhbərlik edə-edə Gəncə Dövlət Filarmoniya sinin direktoru vəzifəsinə qədər yüksəlmüşdür. 1989-cu ildə əməkdar artist, nəhayət 2000-ci ildə Azərbaycanın xalq artisti kimi şərəflə ada layiq görülmüşdür.

Kamança çalan Eldarla 1980-ci ildə ailə qurmuş, ikinci oğul sahibidir və təşkilatçı qadındır. Arzumuz bundan ibarətdir ki, Şahnaz xanım böyük zəhmətlə qazandığı bu nailiyyətləri, adları müqəddəs yaşatsın, daha da irəli getsin. Bu dost arzusudur.

O, şer yaradıcılığında nə dərəcədə nailiyyətlər, uğurlar qazanıb, yəqin ki, onları oxucular deyəcəkdir.

Sədnik Paşa Pirsultanlı
filologiya elmləri doktoru, professor
respublikanın Əməkdar mədəniyyət işçisi